



АБРО, Изх. № 42/31.07.2020 г.

ДО
Г-Н БОИЛ БАНОВ
МИНИСТЪР НА КУЛТУРАТА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН БАНОВ,

Асоциацията на българските радио- и телевизионни оператори – АБРО обединява търговски доставчици на медийни услуги в България – най-големите национални политематични телевизии, най-популярните телевизионни програми с кабелно и сателитно разпространение, най-широкообхватните и слушани търговски радиомрежи, множество местни радиооператори. Като излъчващи организации – членовете на АБРО са пряко засегнати от Директива 2019/789¹, във връзка с транспонирането на която Министерство на културата осъществява консултационен процес.

С настоящото писмо в определения срок представяме позицията на АБРО по публикувания на 26.06.2019 г. на интернет страницата на Министерството на културата консултационен документ относно транспонирането на Директива 2019/789. В изложението по-долу са възпроизведени въпросите, поставени в консултационния документ, а позицията на АБРО по всеки от тях е поместена непосредствено след съответния въпрос.

Глава II „Спомагателни онлайн услуги на излъчващите организации“ от Директива 2019/789

В коя част на ЗАПСП е уместно да бъде транспониран чл. 3 от Директивата?

Чл. 3 от Директива 2019/789 предвижда специални правила относно прилагане на принципа на държавата на произход по отношение на спомагателните онлайн услуги, определени в чл. 2, параграф 1 от Директивата.

¹ Директива (ЕС) 2019/789 на Европейския Парламент и на Съвета от 17 април 2019 година за установяване на правила във връзка с упражняването на авторското право и сродните му права, приложими за определени онлайн предавания на излъчващите организации и за препредаването на телевизионни и радиопрограми и за изменение на Директива 93/83/ЕИО на Съвета

Целта на новата уредба е да се улесни уреждането на правата, свързани с трансграничното предоставяне на спомагателни онлайн услуги, като принципът на държавата на произход се въвежда при упражняването на авторското право и сродните му права. Принципът на държавата по произход се прилага по отношение на публичното разгласяване и предоставянето на достъп по безжичен път и кабел на произведения и други обекти на закрила на авторското право и сродните на авторското право права, което като видове използване във връзка с дефиницията на онлайн спомагателна услуга, според българския закон, следва да обхване излъчване по безжичен път, предаване и препредаване по кабел и други електронни съобщителни мрежи и предлагането по безжичен път или по кабел на достъп на неограничен брой лица до произведението или до част от него по начин, позволяващ този достъп да бъде осъществен от място и по време, индивидуално избрани от всеки от тях. Използваните произведения и обекти на закрила, за които се прилага принципът на държавата по произход, са свързани и включени в радиопрограмите и телевизионните предавания – новини и актуални предавания, и собствени продукции на излъчващата телевизионна организация, които са изцяло финансирани от нея. Използването включва и възпроизвеждането на обектите на закрила, необходимо за предоставянето на спомагателната онлайн услуга, достъпа до нея или нейното използване. Принципът се прилага в отношенията между правноносителите и излъчващите организации и преди всичко в отношенията на излъчващите радио- и телевизионни оператори с организациите за колективно управление на права (ОКУП). Посочените видове използване се считат за извършени в държавата членка, в която се намира основното място на стопанска дейност на излъчващата организация, която предоставя спомагателна онлайн услуга или под чиито контрол и отговорност се предоставя тя.

Въвеждането на принципа на държавата по произход и по отношение на посочените по-горе видове използване – едновременно излъчване, предаване, препредаване и отложено във времето предоставяне на достъп в продължение на определен период от време след излъчването/предаването на радио- или телевизионната програма в рамките на спомагателната онлайн услуга на излъчващата организация, би следвало да намери място в глава IV, раздел II от Закона за авторското право и сродните му права (ЗАПСП), непосредствено след чл. 21, като чл. 21а, преди уреждането на принципа на държавата по произход по отношение на излъчването чрез спътник в чл. 22 от ЗАПСП. Дефиницията за „спомагателна онлайн услуга“ следва да бъде въведена § 2 от Допълнителните разпоредби на ЗАПСП като т. 21 или т. 5а. Алтернативен подход може да бъде включването на разпоредбите в Глава седма „Използване на произведенията“, Раздел III „Договор за публично представяне или изпълнение“, чл. 58 от ЗАПСП, в който са предвидени специални правила за договорите за публично изпълнение, за излъчване по безжичен път, за предаване или препредаване по кабел и за предлагане на достъп.

Какви характеристики на спомагателната онлайн услуга и какви специфични методи следва да се вземат предвид при определяне размера на плащанията за използванията съгласно принципа на „страна на произход“?

Основна цел на Директива 2019/789 е „да бъде улеснено трансграничното предоставяне на онлайн услуги, които са спомагателни спрямо излъчванията и препредаванията на телевизионни и радиопрограми с произход от други държави членки“.² Разпоредбите на директивата следва да бъдат транспонирани по начин, който да гарантира изпълнението на тази цел и да не ограничава предоставянето на спомагателни онлайн услуги. Във връзка с чл. 3, параграф 1 и 2 и съображение 12 от Директивата, държавите членки трябва да спазват принципа на държавата по произход, според който се счита, че посочените видове използване са извършени в държавата членка, в която се намира основното място на стопанска дейност на излъчващата организация, т.е. не следва да се търси възнаграждение за по-широка територия на използване, и на следващо място самото възнаграждение да вземе предвид аудиторията, според предоставените езикови версии и други аспекти на спомагателната онлайн услуга, като например характеристиките на услугата, включително времето, през което програмата, предоставяна чрез тази услуга, е на разположение онлайн, приходите на излъчващата организация, реализирани пряко от спомагателната онлайн услуга.

Съображение 11 от Директивата изрично обръща внимание, че принципът на държавата на произход не създава задължение за излъчващите организации да разгласяват публично или да предоставят на публично разположение програми в своите спомагателни онлайн услуги или да предоставят такива спомагателни онлайн услуги в държава членка, различна от държавата членка на тяхното основно място на стопанска дейност.

При предоставяне на спомагателни онлайн услуги в други държави членки на Европейския съюз, за определяне на дължимото възнаграждение следва преди всичко да се вземат предвид предоставените езикови версии на услугите, които са основния фактор за определяне на потенциалната им аудитория. Когато спомагателна онлайн услуга се предоставя на български език в друга държава членка на ЕС, потенциалната аудитория на услугата в целевата държава е само българското население, което е ограничен брой. В случай че услугата се предоставя на езика на целевата държава членка, потенциалната аудиторията на услугата е цялото население на целевата държава – т.е. значително по-широк кръг лица. Не е без значение дали спомагателната услуга се предоставя безвъзмездно или възмездно на аудиторията извън България и как се формират приходите, пряко свързани със спомагателната услуга.

² Съображение 7 от Директивата

Извън случаите на индивидуално договаряне с правноносителите, за всички случаи на определяне на размера на плащанията към ОКУП следва да се прилага чл. 94р от ЗАПСП. Ще важи общото правило тарифите да са съобразени с икономическата стойност на използването на правата в търговската дейност, като се отчитат характера и обхвата на използването на произведенията и другите обекти на закрила, както и икономическата стойност на услугите, предоставяни от ОКУП, и да се третират равнопоставено ползвателите от една и съща категория. Тарифите следва да се изготвят след предварително обсъждане с представителната организация на ползвателите, която към днешна дата е Асоциацията на българските радио- и телевизионни оператори – АБРО.

Глава III „Препредаване на телевизионни и радиопрограми“ от Директива (ЕС) 2019/789

Да се въведе ли дефиниция за „препредаване“ в ДР на ЗАПСП?

Директивата изменя чл. 1, параграф 3 от Директива 93/83³.

Понятието „кабелно препредаване“ е определено в Директива 93/83 във връзка с трансграничното препредаване на програми от други държави-членки⁴. Според определението, изменено с Директива 2019/789, кабелното препредаване на програми включва:

1. едновременно, непроменено и несъкратено препредаване чрез кабел или свръхчестотна система;
2. на първоначално предаване от друга държава-членка;
3. по жичен или безжичен път, включително чрез спътник;
4. на телевизионни и радиопрограми;
5. предназначено за приемането на програмите от публиката;
6. независимо от начина, по който операторът на услуги за кабелно препредаване получава сигналите – носители на програми, от излъчващата организация за целите на препредаването (последното според изменението от Директива 2019/789).

³ Директива 93/83/ЕИО на Съвета от 27 септември 1993 г. относно координирането на някои правила, отнасящи се до авторското право и сродните му права, приложими към спътниковото излъчване и кабелното препредаване

⁴ В този смисъл са Съображения 5, 27, чл. 1, параграф 3, чл. 8 от Директива 93/83

Чл. 2 от Директива 2019/789 допълва понятието „препредаване“ с цел да бъдат обхванати услуги за препредаване чрез различни средства за препредаване.⁵ В обхвата на понятието препредаване влизат всички технически способности за едновременно, непроменено и несъкратено препредаване, в допълнение на кабелното препредаване по Директива 93/83, предназначени за приемане от публика, при което:

1. първоначалното предаване се извършва по жичен или безжичен път (включително и чрез спътник, но не и онлайн), и е предназначено за приемане от публиката и произхожда от друга държава членка;

2. препредаването се извършва от лице, което е различно от излъчващата организация, осъществила първоначалното предаване, независимо как лицето е получило сигнала от излъчващата организация за целите на препредаването;

3. в случая, когато препредаването се осъществява чрез услуга за достъп до интернет, то директивата изисква препредаването да се извършва в управлявана среда.

Според въведените определения за препредаване в двете директиви, актът на препредаване на програмите включва:

1. първоначален акт на предаване до публиката от излъчващата организация (осъществено пряко от самата излъчваща организация или осъществено от друго лице, под контрола и отговорността на излъчващата организация - например под формата на техническа услуга, предоставена на излъчващата организация);

2. получаване на сигнала от оператора (оператор на услуги за препредаване);

3. едновременно, непроменено и несъкратено препредаване от оператора на услуги за препредаване, предназначено за приемането от публиката.

Съгласно чл. 7 от Директива 2019/789, държавите членки могат да предвидят, че правилата относно препредаването в Директива 2019/789 и правилата за кабелното препредаване от Директива 93/83 се прилагат в случаите, в които първоначалното предаване и препредаването се извършват на територията на държавата членка. Държавата-членка може да въведе същите правила и по отношение на препредаване, което няма трансграничен характер.

АБРО подкрепя въвеждането на дефиниция за понятието „препредаване“ и на понятието „пряко въвеждане“ (при което е налице само един акт на публично съобщаване), така че да е ясно разграничението между двете понятия .

⁵ В този смисъл е Съображение 2 от Директива 2019/789

Как следва да се съобрази определението в параграф 1, т. 17, от допълнителните разпоредбите на ЗРТ?

След въвеждане на новата дефиниция за „препредаване“ в ЗАПСП, съществуващата дефиницията на понятието в т. 17 от ДР на Закона за радиото и телевизията (ЗРТ) следва да отпадне с оглед единство в правната терминология.

По какви критерии следва да се определя ОКУП, от която следва да се получи разрешението за препредаване, при наличието на повече от една такава за същата категория права?

Считаме, че няма необходимост от допълнителна правна уредба за случаите, в които има повече от една ОКУП, която да предоставя разрешения за препредаване, тъй като действащата уредба на колективното управление на практика поставя съществуващите ОКУП в монополно положение и изключва на практика възможността за колизия между представителната власт на повече от една ОКУП.

Съгласно чл. 94в, ал. 2 от ЗАПСП при регистрация на ОКУП или независимо дружество за управление на права за излъчване по безжичен път, предаване или препредаване по кабел, публично изпълнение или предлагане по безжичен път или по кабел на достъп на неограничен брой лица до произведение или друг обект на закрила, или до части от него по начин, позволяващ този достъп да бъде осъществен по време и по място, индивидуално избрани от всеки от тях, регистрация се получава само след представяне на споразумение за представителство с вече регистрираната ОКУП, ако има такава.

Съгласно чл. чл. 94в¹, ал. 1 от ЗАПСП в споразумението за представителство трябва задължително да съдържа упълномощаване на вече регистрираната организация да разрешава използването на произведенията и другите обекти на закрила от репертоара на организацията – заявител, както и упълномощаване на регистрираната организация да събира съгласно своите тарифи възнагражденията, дължими за използването на произведения от репертоара на организацията – заявител.

При посочената правна уредба, на практика не е възможно да има ефективно повече от една ОКУП от която може да се получи разрешението за препредаване. В този смисъл са посочените по-горе разпоредби, както и чл. 94р¹, ал. 3 и 5 от ЗАПСП.

Колко дълъг да бъде срокът, в който правоносителите върху препредадените обекти на закрила могат да предявят правата си?

Законът следва да предвиди механизъм, по който сумите, които ОКУП не е изплатило на носители на права, да могат да бъдат върнати на ползвателите, които са ги платили. Дейността на ОКУП е свързана със събирането, разпределянето и

изплащането на възнаграждения на правоносителите. Ако крайната цел на дейността на ОКУП – изплащане на дължимите суми на правоносителите, не бъде осъществена, ОКУП няма правно основание да задържи събраните суми и следва да ги възстанови на ползвателите, които са ги платили. Към настоящия момент, при липса на механизъм за възстановяване на ползвателите на неизплатените суми, ОКУП задържат тези пари и ги разходват за цели, различни от тези, за които са платени.

Имате ли предложения във връзка с транспонирането на чл. 5?

Правилото на чл. 5 от Директива 2019/789 вече е намерило място в чл. 21, ал. 2 и 5 и чл. 91, ал. 5 от ЗАПСП. Законът предвижда задължително колективно управление на правата за препредаване, както и изключението от това правило за случаите, когато правата за предаване на произведенията са отстъпени на излъчващите организации.

С оглед на постигане на повече яснота в съществуващата уредба чл. 5, пар. 1 от Директива 2019/789 може да се транспонира в ЗАПСП без изменения. С оглед на коректното тълкуване на изключението, предвидено в чл. 5, пар. 1 от директивата, следва да обърнем внимание върху смисъла на понятието „собствени предавания“ на излъчващите организации. Понятието „предаване“ в контекста на Директива 93/83 и на Директива 2019/789 означава не отделно аудио-визуално произведение, включено в програмата, а излъчвания от организацията сигнал. В тази връзка цитираме и английският текст на чл. 5, пар. 1 от Директива 2019/789, който гласи: *„Member States shall ensure that Article 4 does not apply to the rights in retransmission exercised by a broadcasting organisation in respect of its own transmission, irrespective of whether the rights concerned are its own or have been transferred to it by other rightholders“*. В този смисъл е и съображение 17 от Директива 2019/789: *„Всички права, притежавани от самите излъчващи организации във връзка с техните излъчвания, включително правата върху съдържанието на програмите, следва да не подлежат на задължителното колективно управление на правата, приложимо за препредаването“*.

Смятате ли, че предвидената в чл. 6 медиация е приложима за предвидените в чл. 94р ЗАПСП процедури за утвърждаване на тарифи на ОКУП?

Чл. 6 от Директива 2019/789 предвижда въвеждане на процедура за медиация. Съгласно чл. 2 от Закона за медиацията *„медиацията е доброволна и поверителна процедура за извънсъдебно разрешаване на спорове, при която трето лице – медиатор, подпомага спорещите страни да постигнат споразумение“*. Медиацията не може да доведе до взимане на решение против волята на някоя от страните. Процедурата, разписана в чл. 94р, ал. 4-8 от ЗАПСП, на практика е арбитраж, тъй като обичайно завършва със задължително решение на експертна комисия. Прилагането на тази арбитражна процедура за случаите на спорове между ОКУП/излъчваща организация

и оператор на услуги за препредаване не е съвместимо в чл. 6 от Директива 2019/789, който предвижда осигуряване на възможност за съдействие чрез медиация.

Считаме, че за споровете между ОКУП/излъчваща организация и оператор на услуги за препредаване, следва да бъде предвидено, че се прилагат условията на чл. 94ш от ЗАПСП, а именно медиатор да е лице, вписано в специални списък на медиаторите, воден от Министерство на културата, а самата процедура да се развива по реда на Закона за медиацията.

Да транспонираме ли чл. 7 от Директивата в ЗАПСП? Аргументирайте се.

Разпоредбите на ЗАПСП на практика вече са регулирали случаите, в които както първоначалното предаване, така и препредаването се осъществяват на територията на една държава. ЗАПСП предвижда задължително колективно управление на правата за препредаване, независимо дали то е трансгранично или се осъществява на същата територия като първоначалното предаване. ЗАПСП предвижда и изключението от задължителното колективно управление в случаите, когато правата са уредени от излъчващата организация. Считаме, че този подход следва да бъде запазен. Той е единен с европейското законодателство, като осигурява възможност за използване на задължителните решения на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания във връзка с въпросите на препредаването.

При липса в ЗАПСП на предвидената в чл. 7 уредба, какви права следва да уреждат излъчващите организации и операторите на услуги за препредаване по отношение на програми, предмет на първоначалното излъчване на същата територия?

Както посочихме по-горе, правилата на ЗАПСП относно задължителното колективно управление при отстъпване на права за препредаване, не правят разлика между трансгранично препредаване и препредаване, което се осъществява на същата територия като първоначалното предаване. Уредбата на препредаването в ЗАПСП съответства на тази в Директива 93/83 и в Директива 2019/789.

Както Директива 93/83 в чл. 9, така и Директива 2019/789/ЕС в чл. 4 предвиждат носителите на авторски и сродни права да могат да предоставят или отказват разрешение за кабелно препредаване само чрез организациите за колективно управление на права. Същевременно и двете директиви предвиждат изключение от това правило по отношение на излъчващите организации. Изключението позволява на телевизионните организации да бъдат отстъпени права за препредаване от страна на носителите на авторски и сродни на авторското право права, върху обекти на закрила, включени в програмите, след което телевизионните организации да отстъпят права за препредаване върху тези обекти на закрила на платформените (кабелните, DTH, ITV) оператори. Правноносителите са свободни да прехвърлят (отстъпят) правата

си или на излъчващата организация, или на организацията за колективно управление на права.

Според ЗАПСП авторът има изключителното право да разрешава използването на създаденото от него произведение чрез публично излъчване по безжичен път, предаване и препредаване на произведението по кабел (чл. 18, ал. 2, т. 4 и 5 и ал. 3 ЗАПСП). Фактическият състав на използването на произведение, по смисъла на чл. 18, ал. 2, т. 4 и 5 и ал. 3 от ЗАПСП, отново включва: (1) действие по излъчване по безжичен път, предаване или препредаване на произведението по кабел и (2) излъчването, предаването и препредаването да се извършват по начин, даващ възможност произведението да бъде възприето от неограничен брой лица.

Съгласно чл. 21, ал. 2 от ЗАПСП разрешение за публичното препредаване на произведение по правило се дава чрез организация за колективно управление на права на платформените оператори. Изключение е случаят по чл. 21, ал. 5 и чл. 91, ал. 5 от ЗАПСП, когато правата за препредаване на произведения, включени в програмата на радио- или телевизионната организация в кабелна, спътникова и/или IPTV електронна съобщителна мрежа, са отстъпени на тези излъчващи организации и те отстъпват тези права на платформения оператор.

На основание на действащата правна уредба, при препредаване на телевизионни програми са налице следните правни възможности:

- телевизионните организации могат да придобият правата за препредаване на обекти на авторски и сродни права, които включват в програмите си;
- телевизионните организации могат да не придобият правата за препредаване на обекти на авторски и сродни права, включени в програмите.

С отстъпване на правото за препредаване на програмите излъчващите организации имат право да отстъпват и правото за препредаване на обектите на закрила, включени в програмите им, за които са придобили съответните права, при което отпада необходимостта платформените оператори да придобиват тези права по реда на задължителното колективно договаряне за съответните обекти в програмата. Когато в програмата са включени обекти, за които телевизионната организация не е придобила права за препредаване, платформените оператори – като ползвателите, осъществяващи акта на препредаване, ще трябва да сключат отделен договор с организация за колективно управление на права, за да уредят правата за препредаване на тези

обекти.⁶ Посочените правни възможности са в пълно съответствие с правилата на Директива 93/83 и в Директива 2019/789.

Какви да бъдат условията за получаване на разрешение при използване на техниката „пряко въвеждане“?

Директива 2019/789, чл. 2, пар. 4 определя понятието „пряко въвеждане“ като технически процес, чрез който излъчващата организация предава своите сигнали - носители на програми, на организация, различна от излъчващата организация, по такъв начин, че сигналите – носители на програми, не са достъпни за публиката по време на предаването. Основна характеристика, която отличава прякото въвеждане от препредаването е, че излъчващата организация не осъществява предаване на сигнала до публиката, а директно подава (пряко въвежда) своя сигнал до разпространителя на сигнала (платформен оператор).

Директива 2019/789 дава яснота, че когато излъчващата организация предава сигнал на програмите си чрез пряко въвеждане на разпространителя на сигнала, без този сигнал да бъде предаван пряко до публиката, а платформеният (кабелен, спътников, IPTV) оператор изпраща сигнала на програмата до своите абонати, за да им даде възможност да слушат/гледат тези програми, се счита, че е налице само едно еднократно действие по публично разгласяване, в което участват излъчващата организация и платформения оператор – разпространител на сигнала.

Телевизионните програми в България обичайно се разпространяват при условията на директно въвеждане. Повечето телевизионни организации в България не

⁶ Във връзка с уреждането на правата върху съдържанието на програмата бихме искали да обърнем внимание на Решение № 1740 от 1.07.2018 г. на САС по т. д. № 457/2018 г. Според цитираното решение, ако на телевизионната организация е отстъпено право за предаване на произведения, включени в програмата и телевизионната организация отстъпи на платформен оператор право за препредаване на програмата, то платформеният оператор има и права за препредаване на произведенията, без да е необходимо специално разрешение. Според съда, „правото на препредаване на съответното произведение се счита за отстъпено, когато: 1) е налице изрично разрешение за препредаване на произведението, дадено чрез организация за колективно управление на авторски права, или 2) е налице разрешение от радио- или телевизионна организация за едновременното, изцяло и в непроменен вид предаване на програмата и, включваща и съответното произведение. Разпоредбата на чл. 91, ал. 5 ЗАПСП предвижда, че другата организация може да предава /т.е. препредава/ произведенията, включени в същата програма, без необходимост от друго специално разрешение. Смесът на чл. 91, ал. 5 ЗАПСП е следният: даденото от радио- или телевизионната организация разрешение за едновременно препредаване на програмата и от друга организация дава и права за препредаване на произведенията, включени в програмата, ако правата за предаване на същите са надлежно отстъпени на радио- или телевизионната организация.“ В този смисъл са също Решение № 618 от 2.04.2019 г. на СГС по т. д. № 3443/2017 г. и Решение № 1353/30.05.2018 на САС по т. д. № 1990/18 г.

разполагат със собствена кабелна или спътникова електронна съобщителна мрежа⁷. Сигналят на телевизионната програма се подава директно на платформените (кабелни, спътникови и IPTV) оператори, които разпространяват програмите до своите абонати (до публиката), при което съгласно Директива 2019/789 и задължителна тълкувателна практика на Съда на Европейския съюз⁸ се осъществява само един акт на публично разгласяване.

Въпреки това в действащата практика на ОКУП в България се наблюдава тенденция тарифите да не отчитат факта, че при директното въвеждане е налице само един акт на използване на обектите на закрила. Като пример може да бъде посочена тарифата на Музикаутор за препредаване⁹, която е формирана на база телевизионен пакет на платформения оператор (брой програми) и брой абонати. Телевизионният пакет включва всички радио- и/или телевизионни програми, предлагани от оператора на абонатите. Тарифата не прави разлика между телевизионни програми, за които телевизионният оператор е уредил правата за публичното разпространение на програмите чрез кабелна или спътникова електронна съобщителна мрежа до публиката (до абонатите). Така тарифата налага правило за повторно плащане за този вид публично използване на музикалните и свързаните с тях литературни произведения, включени в телевизионните програми. По сходен начин е структурирана и тарифата на ПРОФОН¹⁰.

Тази ситуация, при която ОКУП събира две плащания за един и същи акт на публично съобщаване – от излъчващата организация и от платформения оператор, влиза в остро противоречие с правилата на Директива 2019/789 и задължителната тълкувателна практика на Съда на ЕС.

С оглед на горното, чл. 8, пар. 1 от Директива 2019/789 трябва да бъде транспониран в ЗАПСП така, че да става ясно, че при предаване на телевизионни програми чрез директно въвеждане се осъществява един акт на публично съобщаване, за който се дължи едно плащане. Конкретните условия за разпределянето на това плащане между платформените оператори и телевизионните следва да бъде предмет на колективно договаряне между тях и ОКУП. Няма пречки то да бъде осъществено от излъчващата организация или от платформения оператор, или пък да се разпредели между тях.

⁷ Изключение правят само телевизионните програми, които се създават и разпространяват от самите платформени оператори, като сигнала се излъчва или предава директно до абонатите на платформените оператори.

⁸ Решение на СЕС по дело C-325/14 SBS Belgium NV срещу SABAM

⁹ <https://www.musicautor.org/bg/p/polzvateli/medii-i-prepredavane/kabelni-satelitni-i-internet-operatori>

¹⁰ <https://www.prophon.org/attachments/PageBlock/224/documents/Prophon-Tariff-Retrasmision.pdf>

Да се предвиди ли в ЗАПСП възможност разпространителите на сигнала да се ползват от предвидените в чл. 4 - 6 правила?

Считаме, че съответното прилагане на правилата за препредаването на Директива 93/83 и Директива 2019/789/ към предаването на телевизионни програми чрез пряко въвеждане, в това число задължителното колективно управление и изключението от него за случаите, в които правата са уредени от излъчващите организации, би внесло последователност и яснота в правната уредба, с оглед на което го подкрепяме.

В заключение на изложеното по-горе, бихме искали да обърнем внимание, че транспонирането на Директива 2019/789 в българското право ще бъде сложен процес, засягащ интересите на редица субекти. В тази връзка считаме, че за правилното транспониране на директивата е необходимо да бъде създадена работна група. Изразяваме желание и готовност да участваме в работна група с експертните си познания и опит.

С уважение,

Анна Танова



Изпълнителен директор

Асоциацията на българските радио- и телевизионни оператори – АБРО